

Ryanair tancarà la base de Girona

La Generalitat vol una reunió amb la companyia, que ja no tindrà operativa la base al gener

Avions de Ryanair a Girona ■ ACN

Trump amenaça la Xina amb una dura resposta

Pequín augmenta els aranzels dels cotxes

Vine al Pallars Jussà, 365 dies l'any

www.pallarsjussa.net

www.viujussa.cat

EL PUNT AVUI +

1,50€

DISSABTE • 24 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15099 - AVUI / Any XLI. Núm. 13969 - EL PUNT

Susqueda: sense respostes dos anys després dels crims

INCÒGNITES • En el segon aniversari del doble crim al pantà, falten totes les respostes

ASSASSINATS • Dos joves del Maresme van ser morts a trets i el seu cotxe, enfonsat a l'aigua

MAGENTÍ • La defensa de l'únic detingut pel cas, ara lliure, demana més proves per aclarir-lo

Protesta pels incendis a l'Amazones, ahir, davant del consolat del Brasil a Barcelona ■ EFE

Pressió al Brasil pels incendis

Els focs a l'Amazones, protagonistes sorprenents en la cimera del G7

Trobades les restes de la periodista gironina desapareguda el 2011

El meu país Camil Ros

"La no política i les retallades han alimentat el creixement de la ultradreta a tot el continent"

P13

Problemes d'humitats?
Nova solució ELECTRO-FÍSICA
HUMITAT-STOP
Elimina les humitats
"SENSE OBRES"

Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

ni una gota més!
HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
Distribuidor per la província de Girona
c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
T. 972 563 418 • M. 678 323 938
antonipagespolla@gmail.com

LES SÈRIES. Valencià (o andorrà, o català, o vigatà) i home de bé, no pot ser / És possible coure un ou amb un parell de telèfons mòbils P6,7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Mores

Viure dels marges. Que no és el mateix que viure als marges que és allà on viu bona part d'aquesta societat desnortada. Menjar dels marges,

espàrrecs, rovellons, i mores. Ara és la seva hora. M'hi acosto perillosament. El perill és una esgarrinxada o anar a petar de cap al barranc. En tinc unes quantes que m'esperen a tocar d'un canyar. Uns esbarzers que han agafat volada, vull dir volum. I amb la creixença més punxes que volen fer la meua captura una missió impossible. Com aquests robatoris sonats que hi ha de tant en tant als museus. En parlava amb els meus fills, aquests dies que hem fet una fugida austríaca. I al Belvedere vienès, mentre badàvem i redescobríem les taques a l'oli que han bastit tantes imatges i colors, de Gustav Klimt i el seu petó o l'abraçada d'Egon Schiele, i tants d'altres, ens vam embarcar en els robatoris que ha patit *El crít* del noruec Edvard Munch, que també té obra exposada a Viena. El 12 de febrer del 94 mentre Noruega gaudia de la inauguració dels Jocs Olímpics d'Hivern,

Menjar dels marges, espàrrecs, rovellons, i mores. Ara és la seva hora

un lladre amb una escala, Pal Enger, s'endua el famós quadre, i com que sabia que tota la policia era als Jocs els va deixar nota i tot. El van enxampar tres mesos més tard, després que hagués amagat el quadre a la taula on la seva mare i oncles jugaven a cartes cada dia. El 22 d'agost del 2004 tres encaputxats armats amb pistola, i amenaçant qui no es llancés a terra, se'n van endur una altra còpia més gran del museu Munch d'Oslo. La policia va necessitar dos anys per recuperar-lo després que un dels lladres confessés que no trobaven mercat. Ara han reforçat la seguretat amb tota mena de vidres gruixuts. I jo un 22 d'agost miro d'endur-me les mores dels esbarzers del camí. He esperat que maduressin, que passessin d'un primer vermell esmoreït, a un roig encès i finalment a un morat que els dona nom i gust. Una pell tibant, que t'esclata a la boca plena del suc que deixen anar aquesta conjunció, aquesta agregació d'esferes perfectes. I ho faig mirant que no se'm clavi una d'aquestes pues, ja sigui a les mans o a les cames, mentre allargo braços i cos, en posats impossibles imitant els models de Klimt, Schiele o Munch.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Cine doble

Per anar a veure la pel·lícula d'en Tarantino que l'altre dia els comentava vaig haver d'agafar el cotxe perquè el multisala on la projecten es troba dalt d'una muntanya. Sempre haig d'agafar el cotxe per anar al cine. Sovint vaig als Icària de la Vila Olímpica del Poblenou, on les fan totes i amb subtítols. Però les pantalles són petites, i la d'en Tarantino la vaig voler veure sobre pantalla gran. I els subtítols? He dit molts cops que soc un admirador del doblatge. O un "acostumat", a còpia d'anys de fer-ne consum.

Les expedicions automobilístiques per veure pel·lícules em fan pensar si hauria arribat a ser un aficionat al cine si de petit i de jove no hagués tingut els cines assequibles a peu pla. Sortia de casa, i a mà dreta tenia un cine i a mà esquerra, un altre. La resta estaven situats en el carrer adjacent. Travessava el carrer, i els dissabtes i diumenges entrava al cine del col·legi. Les veia totes, repetides un dia i l'altre. Per veure-les amb més intensitat vaig demanar al pare Maxenchs si podia ser acomodador. La meua primera vocació va ser la de conductor del tramvia. El

“Per veure pel·lícules ara sempre haig d'agafar el cotxe

tramvia passava per davant de casa, i la mare em treia al balcó per veure si em menjava el roger veient-lo circular. La segona vocació va ser acomodador de cine per veure les pel·lícules tota la setmana. La tercera va ser la de projectionista de cine. Em pensava que aquell senyor que treia el cap pel forat de la paret del darrere tenia la clau i la màgia dels raigs de llum que sortien per l'altre forat i estampaven la pantalla. Els cines feien llavors dues pel·lícules seguides. Una era la dolenta i l'altra, la bona. La dolenta acostumava a ser en blanc i negre i la bona, de colors. De vegades passava que tan dolenta

era l'una com l'altra. De vegades era més bona la dolenta que la bona. Fins que no vaig tenir ús de raó tant me feia: m'agradaven totes. Va venir l'ús de raó i vaig fer distincions. Abominable ús de raó: ha anat a més i ara no me n'agrada cap.

El tramvia no passa, l'home del forat no treu el cap perquè el projector és un robot, els acomodadors són els mateixos espectadors amb el mòbil fent de lot, els cines de carrer han desaparegut. A la muntanya o a Barcelona, doncs, a veure cine. La pel·lícula d'en Tarantino, deia l'altre dia, fa referència a moltes d'aquelles pel·lícules dels programes dobles. Molta gent diu que li sobra una hora. No: és un programa doble, amb trossos millors i trossos pitjors. Em pregunten si m'ha agradat. Per degustar-la del tot l'hauria de veure al cine de col·legi, amb talls, cremades, pics i ratlles i els nens cridant. Només hem salvat les crispetes.

Sense els cines de carrer, del meu carrer, hauria estat un altre. Què hauria fet sense anar al cine? Llegir més novel·les? Tothom menys jo diu que són molt més positives i formatives.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocronològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/m2gvy3>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

L'estiu de la inseguretat

L'augment del nombre d'homicidis i robatoris amb violència i la persistència dels carteristes a Barcelona, la multiplicació de denúncies per agressions sexuals a moltes ciutats, la problemàtica al voltant dels MENA –menors estrangers no acompanyats– i un element tan relatiu com és la percepció col·lectiva han convertit aquest estiu en l'estiu de la inseguretat ciutadana. El debat és tan complex com necessari. En primer lloc, si els menors no acompanyats no fossin àrabs i foscos de pell, la percepció ciutadana sobre el tema seria menys alarmista. Pel que fa a la política sobre la migració, cal subratllar-ho, és directament competència estatal. I fins ara els governs espanyols, tant els del PP com els del PSOE, han aplicat polítiques erràtiques i poc solidàries, traslladant la patata calenta als ajuntaments. Això sí, la tutela dels menors correspon a la Generalitat. Per això, incrementar les

“Quan parlem de seguretat ciutadana hi juga un paper molt important la percepció

ofertes laborals per als menors no acompanyats en comptes de caure en la criminalització de tot el col·lectiu és un bon camí. No només per part de les institucions sinó també per part de la societat civil, com han demostrat les iniciatives de la Fundació Climent Guitart i la Fundació Barça. D'altra banda,

tal com dèiem al principi, quan parlem de seguretat hi juga un paper molt important la percepció. És a dir, a vegades la percepció pot contradir les estadístiques. Per exemple, quan la policia deixa aparcat el cotxe en una punta del carrer amb els llums oberts mentre els agents vigilen a peu l'altra punta, contribueix amb aquesta combinació a augmentar la sensació de seguretat. O sigui, més presència policial però també més imaginativa. Finalment, pel que fa a la situació concreta de Barcelona, és evident que la coordinació entre l'Ajuntament i la Generalitat és millorable. Però, davant l'increment de determinats delictes, la proliferació de patrulles ciutadanes no serà mai part de la solució sinó del problema. Quan la manca d'efectivitat de les institucions és ocupada per iniciatives ciutadanes –tan voluntarioses com perilloses– també s'obre la porta a accions al marge de la llei.

De reüll

Igor Llongueres

Diàleg bilateral

Pocs dies després de la moció de censura a Mariano Rajoy que va portar Pedro Sánchez a La Moncloa, amb el suport dels partits independentistes, el líder socialista va defensar la necessitat d'un diàleg bilateral entre els governs català i espanyol. Va ser el juny del 2018. Després arribarien les dues trobades amb el president Torra i les bones paraules de la vicepresidenta Carmen Calvo. Aquesta petita escletxa, però, es va tancar ràpidament el mes de febrer amb l'episodi del relator i la concentració a Madrid del PP, Ciutadans i Vox.

Els ho avanço: no hi haurà compromís de diàleg bilateral per part del PSOE. És possible tornar al diàleg? Ni el més naif hi confia. Des de JxCat s'obren a passar del no a l'abstenció a la investidura si hi ha aquest compromís de diàleg bilateral per part dels socialistes. Els ho avanço: no hi serà. Durant aquests anys de procés la cadira buida, la paret, ha estat el govern espanyol. Des d'aquí sempre s'ha apostat pel diàleg i això no pot canviar. Alguns s'esperaven un socialisme espanyol valent per encarrilar una solució política al conflicte. Error. El PSOE prefereix d'aliat Ciutadans que Unides Podem. Té en Josep Borrell i les seves males arts un dels puntals del seu govern en la lluita contra l'independentisme. I ha estat evident el menyspreu de Pedro Sánchez a JxCat i ERC després de les eleccions del mes de maig. El PP i el PSOE no són la mateixa cosa. Però no ens enganyem. Ni amb els uns ni amb els altres hi ha una sortida possible. Cal tornar a evidenciar-ho. No els ho posem fàcil.

Les cares de la notícia

PORTAVEU DEL PP AL CONGRÉS

Cayetana Álvarez de Toledo Inseguretat i mentides

La diputada del PP per Barcelona al Congrés, l'única representant de Catalunya dels populars, es recolza en notícies falses –que hi ha empreses de repartiment que han deixat d'operar a Barcelona a causa de la inseguretat– per demanar que s'hi envii més policies estatals i guàrdies civils.

PRESIDENT DE FRANÇA

Emmanuel Macron Cimera inoportuna

La cimera del G-7 que té lloc avui i demà a Biarritz, al País Basc del Nord, és del tot inoportuna per al popular emplaçament turístic, en plena temporada alta. Res no justifica l'elevat cost de la trobada, ni els problemes de trànsit que hi haurà a la frontera. Segur que hi ha altres llocs més adequats.

MINISTRE D'AFERS EXTERIORS ESPANYOL

Josep Borrell Investigat a Alemanya

El ministre d'Afers Exteriors espanyol, que ha combatut amb mètodes qüestionables l'independentisme català, serà investigat ara per la Fiscalia General Federal d'Alemanya, que ha admès la denúncia presentada contra ell per l'espionatge ordenat a les delegacions catalanes.

EDITORIAL

Una crisi d'abast mundial

La desforestació de l'Amazònia és un gravíssim problema d'abast mundial per més que Jair Bolsonaro, negacionista confés del canvi climàtic, ho vulgui deixar en un afer intern. Els milers d'incendis que estan devastant la selva amazònica són una veritable crisi internacional que en les darreres hores ha pres una volada extraordinària, després que el president francès, Emmanuel Macron, ha anunciat que inclourà el tema en l'agenda de la cimera del G7, aquest cap de setmana a Biarritz. I no solament això, sinó que ha amenaçat d'oposar-se al tractat de lliure comerç entre la Unió Europea i Mercosur perquè Bolsonaro no compleix els compromisos contrets en matèria de medi ambient. El president brasiler l'ha titllat de colonialista, dies després d'haver menyspreat les presidentes d'Alemanya i Noruega perquè van decidir suspendre la seva aportació al Fons Amazònia, creat el 2008 en el marc de l'ONU per lluitar contra la desforestació.

El Brasil sempre ha estat molt gelós de la seva sobirania sobre l'Amazònia, el gran pulmó verd del planeta, i qualsevol intervenció internacional de cara a protegir-la ha estat considerada una ingerència. Passava amb Lula da Silva, però amb l'arribada de Bolsonaro a la presidència, les reaccions a les actuacions exteriors han estat molt virulentes. No és estrany. Ha de protegir els interessos dels grups de pressió dels grans terratinents, que li exigeixen sumar terres fèrtils per augmentar els camps de conreu. Per això la tala d'arbres s'ha accelerat de forma dramàtica d'ençà que l'exmilitar ultradretà va accedir al poder el gener passat, facilitant la propagació dels incendis. De fet, la tala d'arbres s'ha convertit en una política d'estat que té una repercussió planetària.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Judicis franquistes
L'independentisme català força el PSOE a revocar les sentències contra Lluís Companys i la resta de represaliats.

10
anys

Pagesos del vi
Amenança de ruïna per als pagesos del vi i del cava. La caiguda del preu del raïm posa al límit l'economia dels viticultors.

20
anys

Eleccions el 17-O
El president de la Generalitat, Jordi Pujol, signa per sorpresa el decret de dissolució del Parlament i de convocatòria electoral diumenge al matí.

Full de ruta

Germà Capdevila

Poques diferències

Diu la llegenda que, fins fa no gaire, els independentistes anaven tots a l'una i eren una pinya indestructible. Tots pensaven el mateix i actuaven tots com si fossin un sol home. Diu la llegenda que avui l'independentisme és una olla de grills, que han abandonat l'objectiu comú, que només lluiten per engrunes de poder autònom i que s'han venut a canvi d'indults i perdons.

Fem això que feien els periodistes abans de les xarxes socials, i anem a les fonts, a veure què diuen uns i altres. Comprovem si la llegenda és certa o és un altra conseqüència d'aquesta era en què les emocions prevalen sobre el pensament i l'anàlisi. Potser resulta que ni abans tot era de color de rosa ni ara és l'Apocalipsi. Com que l'espai d'aquesta columna és escàs, repassem només el que han dit aquesta mateixa setmana dos dels màxims líders de les dues grans famílies de l'independentisme. "La unitat no és uniformitat. I hi ha moltes maneres d'actuar

Diu la llegenda que avui l'independentisme és una olla de grills, que han abandonat l'objectiu comú

junts", diu l'un, tot recordant que ni abans ni ara no hi ha hagut mai una cohesió de pedra dins el moviment, que és la diversitat la seva principal virtut. "Per reeixir caldrà assumir un nou embat, que no serà indolor i pel qual caldrà ser més, estar millor preparats i actuar amb tota la determinació", assegura l'altre líder. "Caldrà no només ser conscients de la capacitat de sacrifici, sinó de l'assumpció d'aquests sacrificis", hi afegeix el primer. Un d'ells reclama tenir en compte "la desobediència civil, en un marc democràtic i sempre no violent". L'altre demana aplicar "instruments de lluita que s'han demostrat vàlids i eficaços", com ara "la desobediència civil". L'un pronostica que, "a la independència, hi arribarem si anem plegats i si entenem que el camí és la ruptura democràtica", i l'altre una "confrontació en el marc d'una estratègia guanyadora i empoderada per una gran majoria social". És fa gairebé impossible assignar les frases a un partit o a un altre. Divisió? Divergències? No n'hi ha per a tant.

Tribuna

Jordi Solà Coll. Escriptor

Il·lustració i identitat

Llegeixo amb profusa atenció *No va il·lustració radical*, de Marina Garcés, bellament editat per Anagrama, l'octubre del 2017, en la seva primer edició. I ho faig, no sense reserves, producte de l'escassa relació que, gens ocasionalment, la pensadora ha establert entre la identitat com a principi d'igualtat i els moviments socials sorgits a Catalunya durant la darrera dècada. A parer meu, un judici erràtic que delata una resistència general en el si de la intel·lectualitat a repensar detingudament un concepte cardinal en la formació —encara avui— d'aquelles societats modernament articulades.

ITANMATEIX, 'NOVA IL·LUSTRACIÓ RADICAL' està ple de plantejaments suggeridors que realcen aquest assaig. Plantejaments que ens interpel·len constantment de manera oberta —i degudament concatenada— des d'una reflexivitat conscient a fi d'articular possibles solucions a la crisi de les humanitats. Un assaig sense respostes clares —tal com pertoca a l'assaig de perfil adornat com a gènere antidogmàtic— en què es re-

ivindica el concepte de criteri il·lustrat com a eina d'emancipació.

NO ENTRARÉ ARA EN LES CONTRADICCIONS inherents —que Garcés mateixa exposa— pel que fa a reivindicar un moviment —la Il·lustració— que no va saber evitar el sorgiment de formes totalitàries de poder. Tampoc quant a la necessitat de crítica a l'humanisme històric que ha de menester una redefinició del seu llegat si no es vol caure en l'anacronisme cultural. Però sí que apuntaré la preocupant "impossibilitat d'intervenir amb eficàcia i autonomia sobre les condicions del temps vivible." Paraules de l'autora que remetien a la noció de dignitat com a marc imperatiu de la nostra societat. I, en aquest sentit, a la necessitat de poder projectar en el temps històric la millora de la condició humana. Tenir consciència de posseir un destí comú i, en llibertat, saber em-poderar-se.

CAL, DONCS, RECUPERAR KANT per constatar que encara ara estem en temps

d'Il·lustració. Per tant, l'emancipació mitjançant el coneixement, aquell saber que res sabem previ a qualsevol transformació, es troba en un estat utòpic de realització. I, sobretot, quan més que mai es conrea la individualitat en la seva faceta acrítica. No debades, tecnocràcia i intel·lectualitat es donen la mà en el seu esforç per atomitzar i reduir l'ésser social a un fenomen anecdòtic. El fet col·lectiu —la identitat com a pont intercultural— es denigra en llur substrat ideològic.

POTSER CAL MÉS TEMPS PER COP SAR en tota la seva dimensió la importància de la identitat com a principi d'igualtat. Perquè al capdavall, si és veritat que fins i tot allò que significa ser humà està en disputa, posats a disputar cal trobar el lloc que ocupa l'individu i allò de substancial que el dignifica. Hi ha en l'alteritat —en les identitats plurals— un camí comú per explorar a partir de la idea que l'home és un ésser col·lectiu, i que socialment disposa també d'aquesta força per intervenir de manera crítica en els esdeveniments històrics.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Ara, la Crida

■ Sembla que ara alguns volen anar a Poblet. Bé, doncs uns altres potser hauran d'anar a Montserrat. Els que tinguem una visió més àmplia per al futur del nostre país.

Els i les que no descartem accions unilaterals com tampoc descartem accions bilaterals pactades i acordades per un estat independent.

Les i els que creiem en una estratègia política basada en la unitat d'acció de tots i amb tots menys amb qui continuï defensant encara a hores d'ara el 155 i l'existència de presos polítics catalans.

Hem de caminar junts tots: PDeCAT, Junts per Catalunya, Demòcrates, ERC, Mes, Poble Lliure, Front Republicà, CUP. Tots! Tots som cridats a treballar conjuntament. No fer-ho serà retardar la nostra llibertat molts anys més...

I en això cal intensificar la tasca de la Crida Nacional per la República cercant la unitat, organitzant ja els nuclis territorials, les sectorials i els corrents ideològics. I preparant-se, si els dirigents dels partits no estan a l'altura de les circumstàncies i a sobre són incapaços de fer un pas al costat. Per esdevenir aquella organització política que ens representi a milions de catalans avui perplexos, desorientats i desencisats al nostre Parlament, el Parlament de Catalunya.

Que la prudència i la dignitat ens faci guanyadors!

RAIMON GUSI AMIGO
Vilafranca del Penedès (Alt Penedès)

Mes de vacances

■ Durant aquests mesos de juliol i agost hi ha mobilitat de ciutadans que durant un temps inferior a un any fan estada a llocs diferents del

seu entorn habitual fent turisme. Però el turisme és un fenomen tan viu que amb el pas del temps es va diversificant en moltes modalitats, com ara l'ecoturisme.

Entre moltes altres modalitats servidora destacaria un turisme religiós en el qual els cinc nuclis més importants són Jerusalem, Roma, la Meca, Fàtima i Santiago de Compostel·la. Hi ha també un turisme espiritual motivat pel recolliment i la meditació. Hostatgeries monàstiques, repòs religiós i cultural, recesos espirituals, cursos de filosofia oriental. Tot plegat resulta una diversificació sempre digna de tot esment.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers (Vallès Oriental)

El Sr. Cuyàs i el beure a morro

■ Aquesta, a la meua manera de veure, és una de les tantes demostracions de la

degradació dels costums en què estem submergits. Podríem citar una llarga llista: els tatuatges al cos, el penjar-se argolles al nas i les orelles, el vestir cada cop més informal, amb robes envellides i destrossades, el comportament de la canalla amb la inhibició dels pares, fins a l'extrem que ja hi ha hotels en què no permeten menors de dotze anys, els festivals dits "musicals" on milers de persones a peu dret salten, bramen, xisclen, barrejats, amb alcohol inclòs, acompanyats d'uns teòrics músics, que fan el mateix amb uns sons que fa mal a les orelles, la proliferació de les drogues, etc., etc. Jo diria que estem dins del cicle de caiguda que l'Arnold Toynbee va descriure en el seu *Estudi de la història*: "Les civilitzacions, neixen, creixen, arriben al zenit i cauen fins a desaparèixer."

ÀNGEL MARCO
Sant Just Desvern (Barcelonès)

La frase del dia

“Quan es diu que s’ha de fer el referèndum a tot Espanya s’està passant el corró a les minories nacionals”

Gonzalo Boye, ADVOCAT DE CARLES PUIGDEMONT I ANTONI COMÍN

Tribuna

Josep Lluís Alay. Professor d’història de la Universitat de Barcelona

Ladakh existeix

La controvertida decisió del primer ministre indi, Narendra Modi, de derogar l'article 370 de la Constitució índia amb el suport del Parlament i del president de l'Índia, ha deixat l'estat *especial* (amb un alt grau d'autonomia) de Jammu i Caixmir sense la seva condició d'*especial*, però també sense la seva condició d'estat; l'ha convertit en un territori de la Unió (amb assemblea legislativa) dependent directament del govern federal de Delhi. A més, i no menys transcendent, el decret de Delhi ha separat la regió de Ladakh de la resta de l'antic estat i l'ha transformada també en un nou territori de la Unió (sense assemblea legislativa, en aquest cas). Fa molts anys que intento explicar aquest conflicte als meus estudiants; he estat en diverses ocasions a pràcticament tots els seus racons; i segueixo pensant que probablement es tracta d'un dels conflictes polítics, religiosos, ètnics, lingüístics (i un llarg etcètera) més complexos als quals s'enfronta el món avui dia. Em limitaré per l'espai limitat d'aquest article a intentar aportar una mica de llum al cas concret de la separació del Ladakh, que per si mateixa explica gran part del conflicte.

ANEM A PAMS. QUÈ ÉS EL CAIXMIR? Estrictament és un territori separat actualment en tres estats diferents: l'Índia, el Pakistan i la Xina. Tres potències nuclears amb enormes interessos geoestratègics a la regió, incloent-hi l'aigua del riu Indus i els seus tributaris que travessen tota la regió. Centrem-nos en la part índia. L'Índia ocupa el fins ara estat de Jammu i Caixmir, format per dues regions molt diferenciades: al sud, les terres baixes de Jammu, de majoria hindú i ètnia dogra, i, al nord, les muntanyes, la vall del Caixmir amb capital a Srinagar, de majoria musulmana sunnita i ètnia caixmiri. En el nom de l'estat s'oblida la regió de La-

dakh, situada al bell mig de l'Himàlaia, amb capital a Leh, de majoria budista i cultura i llengua tibetanes, i amb una superfície molt superior a la de la mateixa vall del Caixmir.

DE FET, LADAKH VA SER UN REGNE INDEPENDENT fins a la primera meitat del segle XIX amb una rica història de més de mil anys. Però a final del segle XVIII va néixer l'imperi sikh a les terres baixes del Punjab i Jammu que va desafiar igual britànics i afganesos, fent-los fora de bona part del que és l'actual Pakistan i del nord-oest de l'Índia. La vall de Caixmir, annexionada primer pels mogols de l'Índia al segle XVI i ocupada pels afganesos al XVIII, va ser alliberada pels sikhs i incorporada al seu imperi. Per la seva part, el Ladakh va ser ocupat el 1834 per un general sikh, Zorawar Singh, al servei del virrei de Jammu, Gulab Singh, de religió hindú, que s'havia convertit en vassall dels sikhs. L'imperi sikh va ser finalment aniquilat pels britànics a mitjan segle i Gulab Singh, que al final de la guerra va traïr els sikhs, va ser recompensat pels britànics, que el van elevar a la categoria de maharaja hereditari de Jammu i li van vendre les valls del Caixmir i Ladakh, entre d'altres, per una mòdica suma d'uns quants milions de rupies. Així va néixer fa 150 anys Jammu i Caixmir, amb un Jammu de majoria hindú, un Caixmir de majoria musulmana i un Ladakh de majoria budista, units pel caprici interessat de Londres. Fins a 1947, quan amb la partició del subcontinent el Pakistan va ocupar la part del regne formada pels actuals Azad Jammu i Caixmir –tradicionalment part de Jammu– i Gilgit-Baltistan –territori que Islamabad manté en uns llimbs legals i controla amb mà de ferro–; l'Índia va annexionar-se l'estat conegut fins ara com a Jammu i Caixmir, i una mica després els xinesos van annexionar-se el territori d'Aksai Chin

com a resultat de la guerra de 1962 lliurada amb l'Índia.

DESPRÉS DE GAIREBÉ CINQUANTA ANYS DE LLUITA, els ladakhs van aconseguir que el 1995 la seva regió disposés d'un mínim reconeixement territorial dins de l'estat de Jammu i Caixmir amb l'establiment del Ladakh Autonomous Hill Development Council, una mena de consell comarcal de capacitat molt limitada. Però és ara quan finalment, com a resultat dels intents de Delhi per diluir el sentiment independentista de la població de la vall del Caixmir per mitjà de la controvertida abolicció de la seva condició d'estat i la pura repressió policial, el Ladakh aconsegueix un tímid reconeixement polític com a nou territori de la Unió, tot comptant amb un suport àmpliament majoritari de la seva població, excepció feta dels musulmans xiïtes de la zona de Kargil, els quals reclamen no quedar diluïts per la majoria budista centrada a les valls al voltant de Leh i de Zanskar.

MENTRESTANT EL CONFLICTE DE LA VALL DEL CAIXMIR ha quedat més obert que mai. La decisió d'eliminar la categoria d'estat a Jammu i Caixmir ha estat contestada tant pels federalistes com pels independentistes caixmiris. És probable que Modi intenti retornar-los la seva condició d'estat però mà la condició d'estat *especial* amb àmplia autonomia com passava fins ara. No funcionarà. La població caixmiri reclama de manera majoritària exercir el seu dret a l'autodeterminació i, fins que no es resolgui aquest greuge, el conflicte perviurà i probablement encara es farà més violent. És cert que, mentrestant, Ladakh ha avançat en el seu camí cap a ser reconegut com a entitat política i cultural, camí de nacional, de ple dret i la seva població ho ha aplaudit amb entusiasme. Ladakh existeix per fi.

De set en set

Frank Bayer

Matem la Renaixença

El vodevil barat entre els dos partits hegemònics de l'independentisme emboira el debat de les idees, i consegüentment, im-

possibilita redefinir la direcció d'un moviment que té part dels seus problemes en la voluntat inequívoca de ser un ostage voluntari de la Renaixença, o sigui, d'un romanticisme indiscutiblement fecund dins el context d'aridesa literària i política de principis del XIX, però nociu quan ha brotat a posteriori amb discursos èpics deslliats de la realitat política del moment. Així doncs, la proliferació de quixots ha dut el triomf dels pragmàtics i la idealització estèril dels vençuts per seguir alimentant el cercle viciós de la derrota. Per això, quan el president Torra pren el verb d'activista exhortant a una confrontació democràtica amb l'Estat com si l'octubre del 2017 s'hagués sortit el carrer a fer un aplec parroquial, ha d'explicar el què i el com defugint d'heroïcitats de cartó pedra que solen amagar deixos d'irresponsabilitat política, i és que, si l'independentisme vol prosperar, necessita prendre el pragmatisme real que requereix tot projecte polític despullant-se d'arengues pròpies de la final de la Champions. De totes maneres, tampoc cal oblidar que un Estat monolític capaç de tractar els presos polítics seguint les pautes venjatives d'Espartero, pocs aspectes entendre davant el pragmatisme, però llavors s'haurà abraçat la realitat com a tal i s'avançarà d'acord amb la mateixa sense vestir quimeres. Ara, tot s'ha de dir, per fer un pas com aquest es necessita la valentia política i moral de decebre els propis per aconseguir els objectius del demà, i, d'això, no sé si n'anem sobrats.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Boye centrarà en els drets de les minories nacionals la defensa de Puigdemont

■ Proposa introduir-los en tots els litigis, començant pel recurs que enllesteix al TJUE ■ Augura que el Suprem sentenciarà abans que dictaminin sobre Junqueras

Òscar Palau
PRADA

L'article 2 del Tractat de Lisboa diu que la UE es fonamenta en els valors de respecte de la dignitat humana, la llibertat, la democràcia, la igualtat, l'estat de dret i els drets humans, inclosos els drets de "les persones pertanyents a minories". I és en aquest afegit en el qual ell inclou la minoria nacional catalana dins l'Estat, on Gonzalo Boye, advocat de Carles Puigdemont i Toni Comín, aposta per concentrar a partir d'ara bona part de l'arsenal jurídic que utilitzarà per defensar als tribunals europeus la situació dels seus clients, tal com va explicar durant una xerrada ahir a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada. "Al contrari que el dret a l'autodeterminació, ningú pot dir que aquest no existeix, i ni Estrasburg ni Luxemburg s'hi han pronunciat fins ara, així que anem a veure si existeix i si Europa està orientada cap a aquesta via", va exposar. "No sé si serà una peça clau en tots els recursos, però si hi ha una manera de guanyar es basa a exigir el respecte", va justificar. De fet, Boye és partidari d'introduir el concepte no només en els litigis que arribin als tribunals de justícia i dels drets humans, sinó ja en els plantejaments jurídics dels procediments que facin curs dins de l'Estat.

El primer escrit en què hi posaran èmfasi, que es presentarà en els pròxims dies —el termini s'acaba l'1 de setembre—, seran les alegacions que han estat preparant tot l'estiu al dictamen de l'1 de juliol de Luxemburg que desestimava fixar mesures cautelars per possibilitar que Puigdemont i Comín assumissin l'acta d'eurodiputat. És clar que el recurs se sustentarà també en altres ar-

Gonzalo Boye, durant la seva primera intervenció ahir al matí a Prada ■ JOSEP MARIA MONTANER

"En 45 minuts els tenien a l'Estat"

En una atapeïda taula rodona a la tarda, Boye va assegurar que si Puigdemont i Comín no van entrar a Estrasburg el 2 de juliol, dia que es constituïa l'Eurocambra, és perquè hi havia un dispositiu de la policia francesa i espanyola preparat "per tenir-los al cap de 45 minuts en territori espanyol, en avió o helicòpter", seguint el conveni de Màlaga del 2002, signat en principi per a casos d'immigració. "Després la discussió hauria estat jurídica, però amb ells a Soto del Real", va destacar. Això sí, assegura que, si els acaben re-

coneixent com a eurodiputats, gaudiran d'una immunitat que invalida el conveni i fins i tot els faria possible entrar a l'Estat espanyol. En tot cas, Boye, que va apel·lar als polítics catalans perquè "entenguin que, en situació de conflicte, no es dispara dins d'una trinxera", també va deixar clar, en la línia apuntada ja al seu dia per l'exconsellera Clara Ponsatí, que el govern hauria hagut d'anar-se'n en ple: "Què passa si hi ha judici i ningú hi va? Això hauríem d'haver fet, i tenir tantes batalles jurídiques com exiliats."

guments, com la possibilitat que el jurament de la Constitució pugui ser contrari al dret de la UE, perquè els eurodiputats ho són en representació de tot el territori europeu i no només l'Estat espanyol. Boye, a més, assegura que han provat que una cinquantena de senadors van fer el seu jurament per via telemàtica un mes abans, fent servir exactament la mateixa fórmula que es va ne-

gar als eurodiputats a l'exili.

L'altre gran argument en les alegacions, en tot cas, serà la negació de la tutela judicial efectiva, que consagra el dret de rebre resposta a totes les qüestions exposades. I el jutge únic que va resoldre en primera instància va basar la resolució en un sol punt, el primer, dels vuit que havia exposat Boye per denunciar la vulneració de drets

fonamentals —entre els quals precisament els de les minories—, en què no va entrar la resolució. "El jutge ha comès una incongruència d'omissió", va dir l'advocat.

Boye, d'altra banda, no veu que el fet que Luxemburg hagi fixat per al 14 d'octubre la vista que tractarà les qüestions prejudicials elevades pel Suprem sobre el cas de Junqueras tingui cap efecte en el cas dels exiliats. De fet, augura que la vista ni tan sols es farà, perquè la sentència de l'1-O es dictarà abans, i això automàticament farà decaure les qüestions, que el jutge Marchena ha centrat en la condició de pres preventiu de Junqueras i ha emmarcat en una peça separada que és l'única que aturarà la tramitació, i no la causa general. "Si ho planteja un advocat és un frau de llei, però si ho fa el tribunal és estratègia judicial; és un abús de dret", va cloure Boye, que encara va fer un darrer avís: "Moltes respostes de Luxemburg i Estrasburg no ens agradaran però ens permetran de continuar construint". ■

Imatge de la manifestació de la Diada de l'any passat a l'avinguda Diagonal ■ ORIOL DURAN

Davallada de la inscripció als actes de la Diada de l'ANC

■ L'ANC registra 37.500 persones, 25% menys que el 2018 ■ La venda de samarretes, però, augmenta del 5%

Redacció
BARCELONA

La xifra d'inscrits a la manifestació de la Diada és a hores d'ara de 37.500 persones, 25% menys respecte a l'any passat. Segons un comunicat de l'ANC, aquest descens es deu al fet que enguany no s'ha organitzat cap *performance* i, per tant, els assistents no veuen la necessitat d'inscriure's, tot i tenir la intenció d'anar-hi.

L'entitat va fer ahir una crida perquè la gent s'hi inscrivís per garantir l'èxit d'organització. Pel que fa a la xifra de busos reservats, és semblant a la de l'any passat, al voltant de 450. A diferència de la xifra d'inscrits, la venda de samarretes per a la mobilització *Objectiu Independència* ha augmentat del 5% respecte a la Diada de l'any passat, i és de 178.000 samarretes. L'entitat valora positivament aquesta xifra perquè demostra, a parer seu, que la "societat catalana percep com a molt necessari col·laborar amb la compra de samarretes com a eina imprescindible

de finançament de l'assemblea per poder assumir i dur a terme els centenars d'actes que es duen a terme durant la resta de l'any". Les inscripcions continuen obertes al web de l'entitat diada.assemblea.cat i per telèfon al 93 655 82 82 de

La xifra

450

busos ja han reservat les territorials de l'ANC per assistir als actes de la Diada, una xifra similar a la del 2018.

dilluns a divendres.

Aquests darrers dies, l'Assemblea ha participat a l'Arendalsuka, un festival polític que s'ha fet a Oslo del 12 al 16 d'agost i en el qual l'entitat ha lliurat informació als interessats sobre la situació política de Catalunya, el judici al procés independentista que es porta a terme al Tribunal Suprem i la lluita per l'autodeterminació de Catalunya. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tam-tam electoral

DIVERGÈNCIES • La investidura de Sánchez i la resposta a la sentència contra els presos polítics allunyen els socis de govern
CAMINS • ERC flirteja amb eleccions i aposta per superar el debat de la unilateralitat, mentre que JxCat recepta més confrontació

Emili Bella
BARCELONA

La recerca de la unitat estratègica que propugna l'independentisme avança cap a dues proves de foc, l'eventual investidura de Pedro Sánchez al setembre i la resposta a la sentència contra els presos polítics. Cada dia que passa s'eixampla una mica més la bretxa entre Junts per Catalunya i ERC. Els de Carles Puigdemont pressionen el grup republicà al Congrés perquè no faciliti el manteniment del líder del PSOE a La Moncloa gratuïtament, mentre que Oriol Junqueras llança missatges de comoditat amb unes eleccions a Catalunya com a reacció a una condemna del Tribunal Suprem als dirigents polítics i socials empresonats. Una de les últimes expressions de les divergències cada vegada menys latents entre els socis de govern la va escriure dimecres a Twitter el president de la Generalitat, Quim Torra, que va agafar al vol la denúncia als tribunals dels impagaments de l'executiu espanyol anunciada pel vicepresident, Pere Aragonès, i la va convertir en tota una "156a raó" per votar no al president Sánchez.

En el mateix sentit piulava la vicepresidenta del PDeCAT i diputada a Madrid, Míriam Nogueras. "Facilitar la investidura de Sánchez a canvi de res és acceptar aquests greuges [els impagaments] i no fer absolutament res. Necessitem accions valentes, sense por a defensar el que és nostre: drets i recursos. Portem anys denunciant, i no ens en cansarem, però ara cal alguna cosa més, companys", interpel·lava Nogueras a ERC tot i mostrar el seu suport al govern en el contenciós administratiu anunciat.

I mentre JxCat pressiona ERC per Sánchez, ERC pressiona JxCat per-

El president de la Generalitat, Quim Torra, dimarts, a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada ■ ACN

què els catalans responguin a les urnes la més que probable condemna als presos, conscient que els vents demoscòpics els bufen a favor, sense descartar tampoc altres opcions, com un govern de concentració nacional. Però no per mera conjuntura electoralista: la no aprovació dels pressupostos del 2020, que es començaran a negociar la primera setmana de setembre, es podria convertir en una estocada a la legislatura, amb uns comptes prorrogats reiteradament des del 2017. Caldrà veure, però, en quin moment arriba tal sentència, ja que a l'horitzó s'aproxima un calendari atapeït amb una Diada, el segon aniversari de l'1-O i unes eleccions espanyoles en cas que Sánchez fracassi a l'hora de buscar suports parlamentaris.

D'altra banda, després de la constitució dels ajuntaments, dels consells comarcals i de la Diputació de Barcelona, la divergència amb JxCat es feia molt evident a mig agost amb la petició d'Aragonès de girar full a la unilateralitat –l'autèntic rerefons de la discrepància– en una entrevista a El Nacional: "Podem decidir actuar unilateralment, però si no ho podem fer, perquè no tenim la capacitat coercitiva que

sí que té l'Estat, entenc que és un debat que l'independentisme hauria de superar i que en bona part ja està superat."

Torra hi responia dimarts a Prada receptant més confrontació i més desobediència civil i institucional, mentre veus d'aquest entorn, com la de Jordi Sánchez, s'alçaven des de la presó contra

el que consideren un deler d'ERC per una convocatòria electoral aprofitant que l'espai neoconvergent està en fase d'endrega, és a dir, treballant una confluència o una fusió entre JxCat, la Crida i el PDeCAT, amb els crítics d'aquest últim flirteiant amb una escissió.

Paral·lelament, Joan Tardà i Gabriel Rufián

també alimentaven el fantasma de les eleccions, "immediates". El sabadellenc inclús esbossava un futur govern en "coalicions amb els comuns". Davant de tota aquesta polifonia, la portaveu republicana, Marta Vilalta, sortia al pas dijous des de Prada a la "confrontació" esgrimida per Torra. Feia una crida a aturar la "di-

nàmica autodestructiva" entre els socis de govern i defensava que és perfectament compatible el diàleg amb l'Estat i l'esmentada confrontació.

Òmnium i l'ANC intentaven a finals de juliol reconstruir la unitat al voltant de la Diada amb una roda de premsa conjunta després de les crítiques d'exdirigents d'ERC al relat antipartits que atribuïen a Elisenda Paluzie. L'entitat dirigida per Jordi Cuixart, que el mes passat defensava la necessitat de "ser més, però més determinants" i picava el crostó als partits demanant-los "sentit d'estat", ha desplegat una campanya amb el lema *Ho tornarem a fer*. Al seu torn, l'ANC veu les mobilitzacions posteriors a la sentència com un trampolí perquè el moviment "agafi força" i repregui la via unilateral, sobretot si se supera el 50% d'independentistes a les eleccions. En tot cas, l'última paraula per als comicis la té el president, el 131è. ■

Ajuntament del Catllar
EDICTE

Referència: Expedient núm.: 2019/827. Projecte de finalització de la xarxa de clavegueram de la urbanització Pins Manous (III) del Catllar en tant que addenda al Projecte d'urbanització del Sector 22 del POU.

Mitjançant acord del ple de l'Ajuntament es va aprovar inicialment el projecte d'expropiació per taxació conjunta dels béns i drets a expropiar inclosos en l'àmbit del "Projecte de finalització de la xarxa de clavegueram de la urbanització Pins Manous (III) del Catllar en tant que addenda al Projecte d'urbanització del Sector 22 del POU", amb la finalitat d'executar els sistemes urbanístics públics de sanejament, i declarar com a beneficiària de les expropiacions, als efectes de l'art. 2.2 de la Llei de 16 de desembre de 1954, d'Expropiació Forçosa, la Junta de Compensació de Pins Manous III.

D'acord amb el que disposa l'article 113 del Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, es sotmet aquest expedient a informació pública per termini d'un mes, a comptar des del dia següent de la data de l'última publicació del present Edicte al Butlletí Oficial de la Província, a la premsa escrita, o a la seu electrònica de l'Ajuntament, durant el qual tota la documentació tècnica i administrativa de l'expedient podrà examinar-se a les dependències municipals, amb visita prèvia concertada, podent-se presentar al·legacions mitjançant qualsevol dels procediments previstos a la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

La qual cosa es fa pública per al general coneixement.

El Catllar, 16 d'agost de 2019
L'alcalde
Joan Morlà i Mensa

L'Estany: Història i Natura
Centre de Visitants de l'Estany
Mina de Desguàs - Itineraris

Viu l'Estany!
www.viulestany.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez combat l'acció exterior pel fet d'exposar una "ficció d'estat"

■ Planta un requeriment d'incompetència com a prèvia al recurs al Constitucional ■ Censura "ambigüitats" per no dir "autonomia" a Catalunya ■ Torra manté la confrontació

David Portabella
MADRID

Després d'una setmana de descans a Doñana i de visitar la Gran Canària danyada pel foc, Pedro Sánchez va presidir ahir el primer Consell de Ministres de la represa amb la vista posada en el combat de l'acció exterior de la Generalitat. Si bé la municció de més calibre és un recurs al Tribunal Constitucional, el govern de Sánchez es queda un esglai per sota i presenta un requeriment d'incompetència a Quim Torra perquè sigui ell qui anul·li o derogui abans d'un mes les parts del pla d'acció exterior 2019-2022 que Madrid troba una "ficció d'estat". Torra sortia al pas de la impugnació advertint que hi plantarà cara: "No hi ha cap altre camí que la confrontació democràtica i la defensa dels nostres drets socials i polítics."

Tot i que la Constitució

Les frases

“No parla de la Constitució ni diu que Catalunya és una comunitat autònoma, afavorint l'ambigüitat”

Isabel Celaá
MINISTRA PORTAVEU GOV. ESPANYOL

“El govern espanyol vol acabar amb l'acció exterior. No hi ha altre camí que confrontació i defensa dels drets”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

al títol preliminar parla de nacionalitats i regions, un dels principals retrets del govern espanyol al pla de la Generalitat és que no diu explícitament que Catalunya és una autonomia i que utilitza "ambigüitats" per simular ser estat i "subjecte internacional", segons la ministra portaveu, Isabel Celaá. "No es parla del servei exterior de l'Estat ni de

la necessitat de coordinar-se amb aquesta política, ni de la Constitució i no es diu que Catalunya és comunitat autònoma, afavorint altres expressions més ambigües", alertava Celaá al final de la reunió del Consell de Ministres en què s'aprovava la impugnació preventiva. Es dona la circumstància que al requeriment no hi va posar veu el ministre Josep Borrell, i va haver de ser Celaá i Luis Planas, que tot i ser titular d'Agricultura té el barret de ministre interí de Política Territorial des del maig, en què Meritxell Batet va fer el salt a presidir el Congrés. "Hi ha una omissió sistemàtica del fet que Catalunya està dins d'Espanya", denunciava Planas.

El conseller al·ludit, el titular d'Afers Exteriors Alfred Bosch, sosté que el pla impugnat no només és "legítim" sinó "necessari". "Farem front a l'enèsima arbitrarietat del govern espanyol", avisa Bosch. ■

Sánchez, amb la selecció espanyola de bàsquet abans del Consell de Ministres ■ J.C. HIDALGO/EFE

ERC i JxCat exigeixen que Borrell i Montero compareguin

La Diputació Permanent –l'òrgan que substitueix el Congrés entre els períodes de sessions per vacances– es reunirà dimarts que ve i sobre la taula tindrà una bateria de compareixences de ministres de Pedro Sánchez. ERC i JxCat han firmat una petició conjunta per forçar la compareixença de Josep Borrell perquè doni explicacions sobre la campanya d'Espanya Global contra el procés –on rebut el pacifisme català i fins i

tot parla d'actes "tumultuaris" ja abans de la sentència del Suprem. Els republicans, a més, registren la petició de compareixença de la ministra d'Hisenda, María Jesús Montero, perquè abordi el litigi per les transferències de finançament pendents del 2019 a la Generalitat previstes per llei.

En l'escrit d'ERC i JxCat sobre Borrell, Gabriel Rufián i Laura Borràs recorden que el document d'Espanya Global exportat com a argumentari

als ambaixadors espanyols arreu del món no només conté "asseveracions injurioses sobre la societat catalana", sinó que "viola la presumpció d'innocència dels presos polítics catalans" abans que el Suprem dicti una sentència que s'espera a finals del setembre o principis d'octubre.

Amb la firma aquest cop també de Podem, ERC i JxCat insten també el ministre de Foment, José Luis Ábalos, a explicar el conflicte del Prat.

Bosch promet fer front a l'amenaça de dur l'acció exterior al TC

Redacció
BARCELONA

El conseller d'Acció Exterior, Alfred Bosch, va prometre ahir que la Generalitat farà front "a l'enèsima arbitrarietat del govern espanyol", després que l'executiu de Pedro Sánchez va advertir que

portarà el pla d'acció exterior català al Tribunal Constitucional si no el modifica. La Moncloa considera que el pla presenta Catalunya com "una ficció d'Estat". En aquest sentit, Bosch va piular que l'acció exterior de Catalunya "no només és legal i legítima, sinó que és necessària".

El conseller d'Acció Exterior, Alfred Bosch, al Parlament ■ ACN

"Catalunya ha de tenir projecció exterior per ser present al món i poder actuar amb totes les seves eines, com qualsevol altra administració. Estem segurs que el que fem és del tot correcte", va insistir.

El conseller de Polítiques Digitals, Jordi Puigneró, va censurar la gestió del PSOE en relació amb el Principat: "Després alguns se sorprenden que no vulguem facilitar gratis la investidura de Sánchez. Respecte de la seva política cap a Catalunya em costa veure alguna diferència amb Mariano Rajoy." ■

Ajuntament de Terrassa

Edicte

L'alcalde accidental de l'Ajuntament de Terrassa ha dictat el decret núm. 7034 de data 16 d'agost de 2019, pel qual s'aprova inicialment la "Memòria valorada de l'enderroc de l'edifici d'Horts municipals de Can Casanovas", redactada en data juliol de 2019 pels tècnics municipals del Servei de Projectes d'Obres, amb un pressupost d'execució material de quinze mil setanta euros amb quaranta-nou cèntims (15.070,49€), un pressupost d'execució per contracte de disset mil nou-cents trenta-tres euros amb vuitanta-vuit cèntims (17.933,88€) (sense IVA) i de vint-i-un mil sis-cents noranta-nou euros amb noranta-nou cèntims (21.699,99€) (IVA inclòs). El termini d'execució de les obres es preveu que sigui d'un (1) mes. (COAP 89/2019)

El document s'exposa a informació pública durant un període de 30 dies complats des de la darrera publicació d'aquest edicte, que serà inserit al Butlletí Oficial de la Província, a la premsa local, al tauler d'anuncis de l'Ajuntament (e-tauler). El document es pot consultar a la pàgina web de la corporació, dins l'espai de la seu electrònica municipal: <https://seuelectronica.terrassa.cat/web/seu/projectes-d-obres>, i a les dependències de l'Àrea de Territori i Sostenibilitat, (c/ Pantà, 20 2a planta), considerant-se que si no es presenten al·legacions en el referit període, esdevindrà aprovat definitivament.

Terrassa, 19 d'agost de 2019

Yolanda Lao López
secretària accidental

www.terrassa.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Camil Ros

Secretari general de la UGT de Catalunya

L'hora de la política en majúscules

tiques arriscades, tant en l'àmbit social i econòmic com en el polític i democràtic. Tant a Catalunya com a Espanya. En un moment en què tothom està més polititzat que mai, a casa nostra hi regna la no política. Cal sortir de la zona de confort, del món de Twitter, de l'ús dels espais comunicatius emprats només per al desgast de l'adversari. És l'hora de fer política, d'obrir nous consensos, noves polítiques socials i econòmiques i noves polítiques democràtiques. En definitiva, toca mirar-se menys el melic de les enquestes i més proposar, negociar i pactar nous consensos.

I aquesta valentia també és més ne-

“La no política i les retallades han estat el caldo de cultiu que ha alimentat el creixement de la ultradreta a tot el continent

Ens diuen que deixem enrere la crisi. I, certament, aquells que ens ho diuen l'estan deixant enrere. De manera generalitzada, les empreses tanquen els seus comptes amb més beneficis any rere any. Per la seva banda, les administracions públiques també gaudeixen de majors ingressos a cada exercici. Però per a nosaltres, els treballadors i les treballadores d'aquest país, la bonança encara ens és molt llunyana. Els qui van perdre la feina i n'han trobat una de nova cobren molt menys del que feien abans pel mateix treball. Aquells qui no la van perdre, l'han mantinguda, però han patit tota classe de retallades i congelacions tant en el sou com en els drets laborals. La bretxa salarial entre homes i dones tampoc no es redueix. I el cost de la vida no deixa de pujar, ofegant uns i altres.

En aquests darrers anys la política no ha fet el paper que li pertocava. No ha ajudat les persones a sortir de la crisi, però sí que ha salvat la banca i moltes empreses. No es lluita contra el frau fiscal de l'economia submergida ni contra el frau fiscal legal de les grans empreses. No es fa una fiscalitat més progressiva per a les persones: els que tenim de la meitat cap avall ho

Capçalera de la manifestació del darrer Primer de Maig a Barcelona ■ QUIM PUIG

continuem pagant tot mentre qui més tret paga ben poc. El dret a l'habitatge –el de lloguer especialment, però també el de compra– torna a ser l'eina amb què els totpoderosos poden collar i especular, mentre el degoteig sagrant dels desnonaments no té aturador. Les lleis regressives que es van aprovar per executar les retallades –modificació de la Constitució per controlar els dèficits, reformes laborals i de pensions– segueixen sense ser derogades, tot i que des del 28-A hi ha una majoria encara més àmplia per redreçar l'economia cap a la recuperació de drets socials i democràtics.

La política s'ha situat al servei del capital, no al servei de la ciutadania. El bloqueig polític dels darrers anys ha normalitzat que es governi amb pressupostos prorrogats. I si en èpoques

que ara diuen passades els pressupostos retallats s'aprovaven, ara que toquen pressupostos que permetin la recuperació dels drets socials per a les persones ens volen fer empassar uns pressupostos prorrogats que cronifiquen aquelles retallades. L'economia i el mercat de treball poden continuar endavant, malgrat que no hi hagi governs o pressupostos, com va quedar demostrat l'octubre de 2017 quan l'economia, a grans números, no va veure's afectada pel procés. Ara bé, tot i que l'economia segueixi endavant, la manca de governs i de pressupostos agreuja la cronificació de la pobresa i l'augment de les desigualtats.

I és en aquest punt mort que calen lideratges polítics que decideixin governar en majúscules. Lideratges polítics agosarats, que apostin per fer polí-

cessària que mai a Europa, d'on prové bona part de la regressió de drets socials i de la impunitat en el frau fiscal de grans empreses. Europa ha passat de ser el referent de l'estat del benestar a convertir-se en el centre de disseny de les polítiques d'austeritat més dures del món, de ser el bressol de la democràcia i dels drets humans a donar l'esquena als refugiats que hi arriben per la Mediterrània. I fora bo que no oblidéssim que la no política i les retallades han estat el caldo de cultiu que ha alimentat el creixement de la ultradreta a tot el continent.

No només cal derogar. Ha arribat el moment de construir noves propostes socials, econòmiques i democràtiques que possibilitin un nou estat de benestar més social i més democràtic, on la riquesa arribi a tothom.

La Nou de Gaià

Racons
enCANTATS

Amb els estels com a teló de fons i l'atenta mirada de la lluna, deixa't seduir, de la mà de la música, pels racons amb encant del poble.

La Nou de Gaià et convida a descobrir els seus espais més genuïns tot gaudint de vetllades musicals a la fresca.

DIA 24 D'AGOST

Jardí al costat de la Llar de Jubilats.

22.00 h. Caleidoscope. Versions Pop/ Rock dels anys 60 fins ara.

Guitarra i veu: Vicente Monera; Violoncel: Ricardo Alba

PROPERA ACTUACIÓ

DIA 31 D'AGOST

Jardí del Cercat.

21.00 h. Gaià Góspel.

Ser un Gigi és gaudir de compartir la música des del cor.

Baix: Artemi Agràs
Piano: Joan Claver
Direcció: Carla Cruells